

P V I S

1 6 0 3

EPITHALAMA
MIA.

IN HONOREM RE-
VERENDI, ET ORNATIS-
SIMI VIRI, M. GALLI DRESLERI, SER-
VESTÆ AD NICOLAVM DIACONI, MVSICI
excellētissimi: Celebrantis nuptias die Agnetis, Anno
1577. cum pudicissima virgine AGNETE, filia REVE-
RENDI, & clarissimi Viri M. ABRAHAMI VL-
RICI: SVPERINTENDENTIS ANHAL-
TINI, Domini, compatriſq; sui, omni
obſervantiæ cultu digniſſimi,
&c. quibus.

INSERTA EST
SACROSANCTI MYSTERII INCARNATIONIS
ἱστορίας, cum coniugio collatio τῆς ὀρθοδόξου
ἐκκλησίας ἀνάλογος: Sanis Ecclesiæ phrasibus,
quanium fieri potuit, retentis;
Versibus vtcunq;
expressa.

Cn.

Ἰωάν. Θεῶ, καὶ τοῖς ΜΟΥΖΑΙΣ.

CIC ID LXXVII.

EPITAPH

THE HONORABLE
OF THE
OF THE
OF THE

OF THE
OF THE
OF THE

OF THE

EPITHA=
LAMIVM.

EPHES: V.

ΜΕΓ ΕΣΤΙΝ ΕΙΣ ΧΡΙΣΤΟΝ ΓΑΜΟΣ
ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ.

ET sVaVEs sponSI storgæ testantVr, & Ignes,
Nos erga qVanto fLagret aMore DeVs.
Namq; refert, CHRISTI, thalamus, mysteria VERBI,
Vnica dum fiunt fæmina, masq; CARO.

Est Sponso nectens arctissima copula Sponsam:
Arctior est nectens viscera nostra Deo.

Personæ inseritur VERBI mea mastula carnis
Tantillæ, tanto propria facta Deo.

Immensi teneros en gestat ὑπὸ σασιῶ artus:
A Eterni fragilis fit caro sponsa λόγῳ.

Maius in hoc nasquam miraculum vidimus orbe:
Arctior haud thalami nexus hic esse potest.

VNica Sponsa caro cum Sponso dicitur esse:
Vnum individuum fit λόγῳ, atq; caro.

Non est Sponsa Vir ipse, nec ipsa virago maritus.
Sed duo cum maneant, sunt tamen vna caro:

Sic λόγῳ, atq; caro sunt vnus Christus, & idem:
Vnicus, haud bini: nec tamen vnum, & idem:

Personas illic numero distinguimus: ast hic
Naturas, quarum est Vnio hypostatica.

Namq; aliudq; , aliudq; : sed haud aliusq; , aliusq; :
Vir Deus, haud diuus Vir, λόγῳ facte caro es.

Vt tamen hoc generant venerando fœdere prolem,
Atq; simul genitrix, æconomusq; fouent:

A 2

Sic

Sic CHRISTI (si parua licet componere magnis:)
 Iuncta *θεωπρ* sunt benefacta *λόγ*
Iudicis est eadem **REGIS**q; Theandrica virtus:
 Pontificisq; vnum pontificale decus.
Par onus officij, par munus sustinet idem:
 Carnem seu spectes, respiciasue **DEVM**.
Sunt operæ Thalami distinctæ, mutuus ignis:
 Sponsa suum confert, sponsus & ipse suum.
Sic vnitus agit **CHRISTVS**, quod agit? sed vtrinq;
 Seruata formæ proprietate suæ.
Propria qui miscet, naturas miscet: & idem
Perfricta turbat fronte salutis opus.
Haud accepta refert soli *θεοπρία* matri,
 Siue patri soboles, debita vtriq; simul:
Integra sic nostra est **CHRISTI** persona redemtrix:
 Nec caro, nec Deitas sola redemit opes.
Non homo, sed monstrum est, vbi dispar sexus in vno:
 Corpore distorti seminis omen habet:
Nec diuinus homo, **CHRISTVS**: sed vir **DEVS** ipse est,
 Naturæ geminæ strenuus ille **GIGAS**.
Idem gustauit mortem, deglutijt idem:
 Carne obiens mortem, vi superansq; Dei.
Personæ tribuas vtriusq; idiomata formæ:
 Formarum fugito tetrius angue chaos.
Crescit homo **CHRISTVS**, simul & perfectio summa est:
 Redde suum carni, redde suumq; Deo.
Principia evertunt fidei, qui Christe Theandrum
 Te verbis falsi, re tamen esse negant.
Fit confors, hæresq; noui noua sponsa mariti:
 Sponsus & vxorem, vas fragile, ornat, amat:
Sic CHRISTI caro diuinos sortitur honores.
 Nempe assumentis propria facta *λόγ*.
Nec Sponsam horrebat crucifixus ab hoste **IEHOVA**,
 Sed mira subijt vincla quiete necis:

Sic:

Sic erit vna salus nuptis, commune periculum:
 Nec mitis dirimit, Sæua nec aura torum.
 Utq; tuam ereptam tandem pie CRISTE sepulcro
 Euehis ad dextram Patris in arce locans:
 Sic costam Sponsus, si fas, ex morte redemptam
 Eriperet, gremij poneret inq; sinum.
 Semper at vt Sponsæ caput expedit esse maritum:
 Sic Deus haud CHRISTI definit esse CAEVTV.
 En incarnati thalamus mysteria VERBI,
 (O rem mirandam:) piæ colore refert.
 Hoc modo de Christo qui sentit, honoribus effert:
 Qui secus, extollit nomine, req; premit.
 Tetra sibi, citra normam, quia somnia tculpit:
 CHRISTVS at ex norma vult, & amusse coli.

HAEC tibi gratandi studio, collega canebat
 Sponse, pari iunctus conditione loci,
 Utq; suis olim, sic plurima vota secundis,
 Quas contraxisti, miscuit ipse tuis.
 Tu modo syncero, qua porrigit, accipe vultu,
 Theseo iunctus fædere sponse tibi.
 Ordine quas celebras, sint nomine, req; secundæ:
 Nec flocci Sponsæ pendito nomen ἀγνῆς.
 Ut sibi purificans costam λόγῳ vnijt Hagnen:
 Sic iam Sponsa tuo creditur HAGNA toro.
 Ecce facram supplex tibi desponsatur ad aram:
 (Ne violes ergo, quam violare nefas.)
 Blanda, tenella, modesta, domusq; perita decenter
 Ornandæ, prudens, sedula, casta, pia.
 Seipsam commendans, & digna parentibus istis,
 Queis vitam CHRISTVS proroget incolumem.
 Matris erit similis: qualem sed dixero matrem?
 Faminei decus est, stella, corona chori.
 Nec mea vel Sponsæ, vel laudi Musa parentum;
 Sponse nec ingenij dotibus apta tui,

Notior est passim celebris tua fama per orbem?
Quam quod sponse meis versibus indigeas.
Ergo ne videar fumis obducere lucem:
Quod superest, CRISTO fundere pergo preces.

Pronube coniugij, Deus OPTIME, maxime CHRISTE:
Bis genite, hinc expers matris, & inde patris.
Dulcis sponse, piam subiens per vulnera mortem
Nos propter miseros, qui tua Sponsa sumus.
Cum minime spernas trepidæ suspiria sponsæ:
Da precor has etiam pondus habere preces.
TEq; , PATREMq;, sacri thalamum, cum flaminis AVRA,
Consilio, certum est, instituisse graui:
Scilicet ut, mentem castam te casta probare,
Constaret liquido, vota, precesq; DEVM.
Legibus vnde iubes castis sobolescere mundum,
Exosus flammis, concubitusq; vagos.
Displicet expertes thalami nos degere vitam
More feræ: thalamum spernere grande nefas.
Hinc ecclesiolam verbi virtute renatam
Colligis, æternum sanctificasq; gregem.
Ut quibus ergo tuit tua cunq; sarcophaga terris,
Integra legitimi iura fuere tori:
Sic quoq; nos inter sacra connubialia serua,
Ut Satianæ maneat intemerata dolis.
Moribus haud nostras incestis dæmones aras
Conspurcent: Latæ sunt ea sacra lupæ.
Ut thalamusq; tuæ mysteria carnis adumbrat,
Quam fidus nunquam deposite geris:
Fædera sic foueat socialia mutuus ardor,
Exemplum vitæ simus vterq; piæ.
Fac, caro non eadem tantum, sed mens quoq; nobis
Vna sit, atq; duos Spiritus vnus agat.
Qualia tu nobis, quot, quanta quibuslibet horis
Condone, famuli da meminisse queant.

Sic

Sic onus alterius, sic nauos perferet, alter:
Ut chorio inclutos nos geris a line tibi.
Si placet ex nostro TIBI condere femine REGNUM,
Da casti famulis pignora casta tori.
Nec præmaturo mæstis raptunere costas,
Sed concede, senes ut videamus anus.
Sic æui tandem saturos tua scandere regna.
In gremiumq; PATRIS CHRISTE redire finas.

His rogo nobiscum potiantur pectora bina,
Queis hodie THALAMI concelebratur hymen.
Sic viuant, curas venerandæ filia matri
Ut leuet, ac gignat gaudia mille patri.
Et focerum recreet generi pia Musica fessum,
Viscera destituat ne vigor ante diem.
Cuius, in his tantis afflictæ sareptula turbis,
Indiget, ut CAPITIS, consilijs, & ope:
Iudicio grauis ingenij, summiq; laboris,
Doctrinæ eximij dexteritate Viri.
Qui decimas nuper CHRISTO: tibi sponse MINISTRO,
Primitias, CHRISTI, iam locat ecce suas.
Nec patris absq; graui, nec NVMINIS absq; paterno
Consilio, talem crede coire torum.
Quippe ministerium, cui seruit, honorat, & ornat:
Ergo MINISTERIO consecrat ipse NVRVM.
O sapiens CHRISTO, quam MVNDO, educere malit,
Qui SOBOLEM: CHRISTVM QVI COLIT,
(ILLE SAPIT.

M. Vvolffgangus Ameling
ibidem ad Nicol. P.

AL 10

ALIVD.

VT stabili Deū ipse duos Coniungit amore,
Ut duo sint vnum pectus & vna Caro,
Sic thalami flammæ signum vult esse fauoris
Quo fouet in nato nos sua Τίμωα pater.
Ille Deus thalami rursus sacra fœdera soluit,
Flosculus in summo sæpè nitore perit.
Inde dolor Iusti signum meritiq; reatus:
Nos docet in meritis fidere Christe tuis.
Sic fato semper miscetur tristia lætis:
Sic Deus alternas miscet in orbe vices.
Has meminisse vices hodie diuina potestas
Sponte & amice iubet teq; tuamq; domum.
Præmissæ Cineres, sociæ, fata aspera fata
Planxisti pressis, flebilibusq; modis.
Iam tibi compensant vidui dispendia læti
Fata: Dies HAGNÆ fœdere Iungit HAGNEN.
Omen habet nomen: Nec enim titulo tenus AGNES:
HAGNA sed est vera laude pudicitia.
AGnetem meritò celebramus Carmine sponsam:
Virginei flos est, atq; Corona Chori.
Ut valeat sanguis, valeat natura parentum,
Matre pia valeat nata, parente pio.
AEmula patris erit raris virtutibus aucti:
Cui mens est sedes relligiosa Dej.
Et matri similis, crescente ætate, futura est,
Quæ docuit Cultus, noticiamq; Dej.
En vultu charites superat, faciemq; colorat
Gemma pudicitia, fastus et omnis abest.
Sic premit ipse Deus sanctos, releuatq; vicissim,
Vulnerat, & propria vulnera sanat ope.

Erge

Ergo sponse recens, Cuius sum laudibus Impar,
Quem magna celebrant laude sonora μέλα.
Præteriti capiat te nunc obliuio damni,
A Eternas grates ferq; , referq; Deo.
Quamq; dedit, reuerenter habe, nec despice nuptam,
Et teneram Castè, quò redameris, ama.
Vestra liget pietas, amor, & concordia semper
Pectora, quæ coeant, estis vt vna Caro.
HAGNA tibi pariat felicia pignora lecti,
Quæ tibi curarum dulce leuamen erunt.
Qui cecinit fuit, est, & erit tuus Intimus alter,
Exoptatq; tibi Nestoris ille Dies.

M. Balthasar Kifvuetterus
ad D. Bartholomæum
Ludirector.

B

AD

EPIGRAMMA
DE MYSTERIO VERBI

INCARNATI: TOTIVS ARTICV-

li summam continens: missum xeni-

oli loco amicis, ac compr: Vvolff-

gango Amelingo, & Baltha-

sari Kilvuettero.

CVM Deus, atq; caro coeant in ὑπόστασιν vnam,
Et maneant formis propria salua tamen:

Personæ incumbunt vtriusq; ἰδιώματα formæ,

Nec tamen est huius, quod manet alterius.

Ac quamuis formæ est vtriusq; θεάνθρωπα virtus,

Quam propter decuit σύνθετον esse λόγον

Quæq; tamen confert proprium: lacerata cruorem

Nostra caro: Vitam, qui caro nostra, Deus.

Sic sunt Pontificis, Regisq; κλέσματα Christi:

Neutrius φύσις, sed tua Christe simul.

Vincit Abræ semen Sathanata, mortemq; κατ' ἄλλο,

Vincitur à valida morte, κατ' ἄλλο Deus.

Propria tolle Hominis, nec homo manet integer: idem

Propria tolle Dei, nec Deus ipse manet.

Nestoreos intra scopulos, atq; Eutythis erras,

Quisquis ad hanc normam non moderere ratim.

M. Abrahamus: Huldricus Sa-

perint: Anhaltinus.

Nazianz orat: de filio.

Excellentiores voces diuinitati præstantiori illi, atq;
incorporeæ, passionibusq; sublimiori tribuas. Humiliores

autem λόγῳ τοῦ συνθέτου, καὶ τοῦ διέσε κενωθέντι, καὶ σαρκωθέντι

ἑνυπαθέντι. Sic Lutherus Hebr: i. omniscientiam Christo

tribuit assignata causa: Quia diuinitas, quæ sola nouit om-

nia, in ipso erat præsens, & quidem PERSONALITER.

A.D.

AD SPON-
SVM.

SPONSÆ ENCOMIUM:
EX SIMONIDIS APICVLA
translatum.

Εὐμελίγλωσε ΑΛΕΚΤΟΡ, ἰδὲ σεῦ ἐσὶ χεῖρ' ἀγνὴ
Νυμφίη ἠθάλαμους, ὄνσα ΜΕΛΙΣΣΑ κοῦαρ.
Χαῖρε μάκαρ, τόσας δ' ἐπαγάλλεο κηρόβιτιμαῖς,
παρθένος ὅτι μόν' ὄτ' ἴσ' εἰσὶ δὲ λόχ' ε.
Σώφρον' εὐτυχέων ἔλαβες σὺ δύγατρα μελίωης,
ἢ ΜΩΜΟΣ ὕοι' οὐχὶ προσί' ανέοι.
Πᾶρ βίος τ' ἠθάλαμ' ἐπαέξ' ἔργον ὑπ' αὐτῆς.
κηράσκει δὲ ἦστα θυμ' φιλέ νύ φίλη.
ἢ δὲ τεκῶσα καλὸν γέν' ἀνδρῶν, καὶ οὐνομάκλυτον,
κέρμ' ἔχει ἐνδοξον, κἄρ' ἰπρεπέσγει κλέ' ὄ.
Δείξομερ' ἀμφ' χάρις εἰκλ', ἀφροδίσια φεύγει.
Μηδ' αἴσσα λόγος ἠδ' ἐπ' αἰχρολόγους.
ἢ δὲ βλοσυρῆ, χαλεπήτη, πυγισόλ', ἢ ὑπέροφρυς,
ἄγρι' ὄ, ἢ ἐπισηνὴ ἀλλὰ μέλισσα σοφῆ,
οἰκονόμ' δὲ, καὶ εὐσοργ', φιλόεργ', ἀρίστη,
πυλυφραδῆς, θεόφρων, σεμνὴ, ἀκνοτάτη.
Τοῖσιν σοὶ φίλε γάυβ' ἐχαρίζετο κητίετα ΖΕΣ.
ἢ δὲ ἔλαχες νύμφωσέσγει, γέρας, σέβας.

M. Vvolfgangus
Ameling.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ

ΒΕΝΙΟΝ ΧΡΙΣΤΟΦΙΛΟΙΣ.

1. Timoth. 3.

Καὶ ὁμολογεμένως μέγα ὄσι τὸ φημισθείας
μυσήριον. ΘΕΟΣ ἐφανερῶθη
ἐν ΣΑΡΚΙ.

Σάρξ ἀνυπόστατος οὐδ' ἐς ὑπόστασιν ἤδ' ἐνώθη,
Αλλὰ τὰ ταῦτο φύσεων ἀμφοτέρωθι μένει.
Ἐν ᾧ πρόσωπον ἔχει διττῆς ἰδιώματα μορφῆς,
Χωρὶς συγχύσεως, ἠδὲ διαρέσεως.
Ταῦτο μὲν ἐνωθείσατος γε θεάνδρικ' ἐνεργαίη εἰσι.
Τόνεκα καὶ χριστὸν σώθετον εἶναι ἐχθῶ.
Ἀμφοτέρω δ' ἐπιβάλλει ἕορ μέρθε ἀιματοέση
Σαρκὶ μὲν οἰθρόμβη, ζωπυρέον ἢ βίθε.
Χριστὸς ἄναξ, ἱερεύς τε πλέσματα κοινὰ πλέσθη,
οὐδέτερας φύσεων χιζομένης ἀφ' ὅλα
κύντρεθε πέρμα γυναῖκα ὄφιρ, θάνατόν τε, κατ' ἄλλα.
Δέσμηθ' ἀνάτρε κηρί, κατ' ἄλλο, ΘΕΟΣ.
Σαρκὸς ἀρεκ' ἰδίωμα, κηθουκ ἐνσαρκ' ἔτ' ἔσαι.
Αἰζ' ἰδίωμα θεῶ, οὐ θεὸς ἔσαι ἔτι.
Ενθερὰς εὐτύχεως κρημνὸν φύγε, νέσορ ἔνθει.
Τῶν ἀνθρωπολάτρης, τῶνδε φρενοβλαβείως.
Θεορ οἶ, ὡς φιλόμ' ἀνδρα, κηθου θεορ' ἀνδρα δίδασκου,
Τὸν διδυμοῖρ μορφῶν ἄντα γίταντα λόγον.
Σὺ δὲ προσκορζίας ἐν ἐπιζεύγνυθι προσώπω.
Σύγχυσιν ἀλλ' ἰδίωρ κάββαλε κηναμένων.
Πῶς γὰρ ἔτ' εἰ ἴδιον τὸ κινούμενον ἢ μεταπίπτον;
κοινὸν ἀπλῶς γε δυοῖρ, πῶς ἴδιον θατέρω;
Καὶ χίης, καὶ πρῶκν, καὶ σήμερον αὐτὸς ΙΗΣΟΥΣ;
καὶ αἰ; ἀλλ' αἰ; πάντα ὁ αὐτὸς αἰ;

ὅ, τὰ μὲν ἦν, διέμενε ἢ ὅ, τὰ μὴ ἦν, προσέληθε.
ἄλλ' ὅ μὴ γέγονεν, μηδὲ δίμοσ φ' ἔλω.
Εἰς χριστὸς καθ' ὑπόστασιν, οὐκ ἄλλ' ὅ, καὶ ἄλλ' ὅ.
ἐν μορφῶν προφανῶς ἄλλο, καὶ αἴμο δ' ἑνῆ.
ὡς γὰρ ὑποστάσεως ἐνόησε ἐποίησεν ἑνωσιν.
ὡς ἐν ὑφιστάμενον μορφῶν ἔασι δύο.
οὐχ ὅπερ ὅσι θεοσ, καθ' ἑαυτῶν σαρκὶ πρόσαπτε.
ἀλλ' ὅπερ ὅσι θεοσ, μέμνατο χριστὸν ἑμερ.
Παιτοκράτωρ θεοσ ἐε, ἐκίχητ' ὅ, ἀναρχ' ὅ, ἀτέρμων.
ἄχρον' ὅ, αὐταρκῆς, σύνθετον' ὅ, αυτοφυῆς.
Παιτοδανῆς, ἀπερίγραπτον' ὅ, δι' ὅ ἔρις ὅ.
ταῦτα δὲ πάντα θεοσ χριστὸς ὑπάρχει ὁμῶς.
ὅν κ' ἡ σάρκα λέγω, καθόσον δ' ἐφυῆς ἀμήτωρ.
χριστὸς ἐπεὶ, καθόσον σὰρξ, περιήραπτον' ὅ αἰε.
μήδ' ἰδίωμα θεῶ, καὶ σαρκὸς ἐκάστοτε σῶον,
εἴσαγεν, ὡς ἐβῶον, ἀλλ' ἀπέρυκε τομῶν.
ἡ φυσικὴ δ' ἰδίω κοινωvία αἰρεῖ ἑνωσιν,
εἰς ἐνόητα φύσεσ συμφυρόσσα μίαρ.
σύδ' ἐνόητα προσώπω, ἑνωσιν πρόσνεμε μορφῶν.
ὅ ταυτὸν δ' ἐνόησε, ἡδὲ ἑνωσις ἐφυ.

Λ ἦς ὅ, μέγ' εὐβεβῆς μυσηρίον ἐκκορυφώσω.
τύξινες ὅ, ἢ τῶν κάτθεο θυμῶ ἐνί.
ἄνθρωπον' ὅ θεοσ ὅσιν ἀχωρίσε, καὶ ἀτρέπτως.
νόσφι διατρέσεως, συγχύσεώσπι αἰε.
εἰς ἐν ὑφιστάμενον λογὸν αἰδιδ' προσελήφθη.
σαρξ, σφραγιε ζωῆς ἐμψυχ' ἡμετέρας.
καὶ προσληφτὸν ἀπαξ λόγον' ὅ καταλείπει ἔρημον.
ὡς τὸ ἀπρόσληπτον πᾶρ κίοτοιο χαῖα.
αὐτῆ ἀποσολικῆ πίσις, πῶν μάρτυρες ἀγνοί.
πρῶτον κόσμου, ἡλιακῆτε φάσε.
θεῶν δ' ὡς εἰς ἀλόγως λογον' ἕια σεβδῶσε.
εὐσεβίω ἡμᾶς χριστὸν διδάξον, ἀμῶν.

M. V. volfgangus Ameling.

Nazianz. orat. i. περὶ
θεολογίας.

Οὗ ἢ ἡ ΛΟΓΟΝ προσβέουμερ μετὰ τῶν ἄλλων τῶν θεῶν προσκο-
γομερ, Ἐ δυνάμεων, ἔσω Ἐ τὸ φιλόνοκορ. ἡμῶν ἔνομορ.

Et ibidem:

Αλλ' εἰ μὴ πῶς ἔχθρα καταλύσαθ' δυνατὸν, ἐκένόγε συμβῶ-
μερ ἀλλήλοισι μουσικῶς τὰ μουσικὰ φέγγεθ' Ἐ ἀγίως τὰ ἅγια,
Ἐ μὴ ριπῆθ' εἰς βεβήλας ἀκοὰς τὰ μὴ ἐκφορα. μηδ' εἰ τὰ ξίφη ταῖς
ἐχθροῖς ἐγχαρίζωμερ ἐπειδὴ γὰρ οὐκ ἐν τοῖς ἑαυτῶν δόγμασι
ἔχουσι πῶς ἰχῶ. ἐν τοῖς ἡμετέροισι σαθροῖς τάυτῳ θερέουσι.
καὶ διὰ τὸτο, ὡσπερ αἱ μύαι τοῖς θραύμασι, οὕτω
τοῖς ἡμετέροισι ἐπιτίθενται, ἐπὶ ἀτυχήματι
ῥηλέγαρ, ἐπὶ ἀμαρτήμασι. Hæc
ille, aduersus Eunomia-
nos pag: 196.

FINIS.

IMPRIMEBAT MAC-
DEBURGI MATTHÆVS
GISEKEN.

Jf 4600

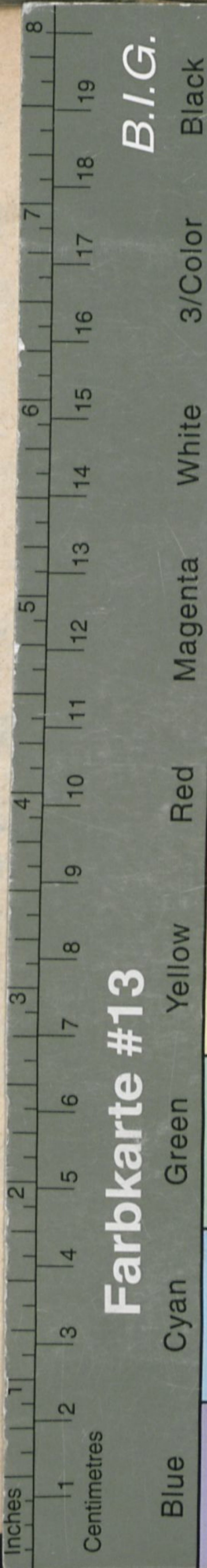
ULB Halle 3
003 299 04X

sb.

1077

B.I.G.

Farbkarte #13

LXIII.

62

PITHALA=
MIA.

ONOREM RE=
IDI, ET ORNATIS=

M. GALLI DRESLERI, SER:
NICOLAVM DIACONI, MVSICI
Celebrantis nuptias die Agnetis, Anno
iudicissima virgine AGNETE, filia REVE.
clarissimi Viri M. ABRAHAMI VL.
UPERINTENDENTIS ANHAL.
, Domini, compatriſq; ſui, omni
oſeruantia cultu digniſſimi,
&c. quibus.

NSERTA EST
CTI MYSTERII INCARNA:
cum coniugio collatio τῆς ὁρθοδοξίας
λογος: Sanis Eccleſiæ phraſibus,
anum fieri potuit, retentis;
Verſibus utcuq;
exprefſa.

en.

ὁ θεῶ, καὶ τοῖς ΜΟΥΖΑΙΣ.

IO LXXVII.

